

Arrest

**nr. 346 019 van 30 april 2026
in de zaak RvV X / VIII**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESSEN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIEGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat R. JESSEN.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij, ingediend op 10 maart 2026 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota's van de verzoekende partij, ingediend op 18 en 19 maart 2026 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pasjtoen te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit de stad Kaboel.

Uw vader werkte reeds sinds een twintigtal jaar geleden als chauffeur voor UNDP. Hij verkreeg deze job via uw oom die toen ook voor UNDP werkte. Uw vader vervoerde medewerkers van UNDP naar verschillende plaatsen in Kaboel en daarbuiten.

Enige jaren voor uw vertrek werd uw vader telefonisch bedreigd door de taliban die hem vroegen om buitenlanders naar hen te brengen en explosieven in zijn auto te verstoppen en binnen te brengen op bepaalde plaatsen. Deze bedreigingen bleven aanhouden tot aan uw vertrek.

Een tiental maanden voor uw vertrek werd een bomaanslag gepleegd op de auto die uw vader normaal gebruikt. Hij was die dag toevallig niet naar zijn werk gegaan. Een van de twee passagiers kwam om het leven in de aanslag. De chauffeur en de andere passagier raakten gewond.

U vertrok met uw ouders en broers enkele maanden voor de machtsovername in augustus 2021 uit Afghanistan. U verbleef enkele jaren in Turkije waarna u doorreisde naar Griekenland en verder naar België. U kwam op 7 november 2024 in België en diende die dag een verzoek om internationale bescherming in. Uw vader trok naar Nederland waar hij eveneens een verzoek om internationale bescherming deed.

Ter staving van uw verzoek legt u een taskara, de taskara van uw vader, documenten over uw vaders werk, waaronder contracten, certificaten en badges, een Turkse verblijfskaart en foto's neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Afghanistan diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw bedrieglijke verklaringen over uw leeftijd twifels doen rijzen aan uw algehele geloofwaardigheid in het kader van deze procedure om internationale bescherming. Zo gaf u op 24 november 2024 aan 15 jaar oud te zijn. Een leeftijdstest uitgevoerd op 18 november 2024 wees echter op een leeftijd van 20,1 jaar, met een standaarddeviatie van anderhalf jaar (zie beslissing dienst Voogdij, administratief dossier). Dat uw leeftijd na een leeftijdsbepaling vijf jaar ouder blijkt dan u zelf aangeeft maakt dat u geen correct zicht biedt op uw persoonlijke situatie in Afghanistan op het moment van uw vertrek. Ook na confrontatie met het resultaat van leeftijdstest blijft u vasthouden aan uw beweerde leeftijd (CGVS, p. 18). Het feit dat u een taskara neerlegt die overeenkomt met uw beweerde leeftijd is onvoldoende om bovenstaande vaststelling te weerleggen, daar Afgaanse documenten vanwege de wijdverspreide corruptie in het land slechts beperkte bewijswaarde hebben (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf).

U kan niet aantonen dat u omwille van de werkzaamheden van uw vader als chauffeur voor het VN-agentschap UNDP een vrees voor vervolging te hebben.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot (de ANSF, de voormalige overheid, de media,...) behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Uit de aanwezige informatie blijkt evenwel niet dat er in het algemeen sprake is van een situatie waarin alle humanitair personeel te maken krijgt met vervolging. Eventuele vervolging van personen met dit profiel hangt af van specifieke elementen, zoals onder andere gender, (gepercipieerde) links met bepaalde partijen in het conflict en betrokkenheid bij activiteiten die ingaan tegen de normen en waarden van de taliban of die gepercipieerd worden als ingaand tegen de belangen van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader werkte als chauffeur voor personeel van UNDP. Dit agentschap staat blijkens uw verklaringen in voor ontwikkelingsprojecten en hulp in regio's waar de overheid onvoldoende middelen had. Zij gaven ook financiële middelen om projecten uit te voeren (CGVS, p. 7). Uzelf haalt aldus geen elementen aan die er op zouden wijzen dat uw vader, louter omdat hij werkte voor UNDP, zou worden vervolgd. Rekening houdend met de aanwezige informatie, die geen situatie schetst waarin personen met het profiel van uw vader in het algemeen vervolgd worden, kan aan de problemen die hij zou kennen of gekend heeft slechts weinig geloof worden gehecht.

Ook omwille van volgende redenen kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die uw vader zou hebben gekend of zou dienen te vrezen.

Zo bent u uiterst vaag en inconsistent over de precieze problemen die uw vader zou hebben gekregen. Gevraagd of uw vader ooit problemen geeft gekregen zegt u van niet (CGVS, p. 9). Op de volgende vraag of er ooit iets gebeurd is zegt u dan weer: "ja telefonische bedreigingen heeft hij wel ontvangen" (CGVS, p. 9). Nog later blijkt dan weer dat er een bomaanslag zou zijn gepleegd op de auto van uw vader – maar dat hij ternauwernood ontsnapt is omdat hij toevallig niet naar zijn werk ging die dag (CGVS, p. 10). Gevraagd om uw eerdere stelling dat hij geen problemen kende te verklaren zegt u deze aanslag niet te hebben vermeld omdat hij niet gewond raakte, wat geenszins kan overtuigen (CGVS, p. 10). Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vermeldde u deze aanslag op uw vader niet (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dergelijke inconsistentie roept ernstige vragen op.

Over de telefonische bedreigingen zijn uw verklaringen ook uiterst vaag. U verklaart dat uw vader verschillende keren gebeld werd en dat elke keer hetzelfde werd gevraagd, namelijk dat ze buitenlanders wilden en dat uw vader iets in zijn voertuig moest plaatsen en ergens binnen moest gaan (CGVS, p. 13). Gevraagd of u ooit iets meer heeft gehoord over deze telefonische bedreigingen zegt u van niet. U zou vreemd genoeg ook nooit meer informatie hierover hebben gevraagd, ondanks dat zowel u als uw vader in de asielprocedure zitten (CGVS, p. 4). Gevraagd waarom niet zegt u dan weer dat u het wel had gevraagd maar dat uw vader gewoon zei om de waarheid te vertellen en niets van buiten te leren (CGVS, p. 13). Dit is weinig overtuigend. U wordt nogmaals gevraagd dit gebrek aan informatie over de kern van uw verzoek om internationale bescherming te verklaren maar u herhaalt louter verklaringen die u al eerder zei (CGVS, p. 13).

Ook over wanneer deze problemen begonnen bent u weinig concreet. Hiernaar gevraagd antwoordt u op ontwijkende wijze: "hij is heel veel keren gebeld geweest voor we vertrokken", zonder verder te concretiseren (CGVS, p. 10). Gevraagd wanneer deze bedreigingen precies voor het eerst begonnen zegt u dit niet te weten (CGVS, p. 14). Gewezen op de mogelijke impact die dergelijke dreigementen moeten hebben gehad op uw leven en dat uw familie en nogmaals gevraagd naar enige aanduiding van het begin van deze problemen zegt u dat uw vader niet veel wilde vertellen om jullie geen stress te geven (CGVS, p. 14 en 15). U weet ook niet hoeveel keer hij dergelijke dreigtelefoontjes kreeg (CGVS, p. 14). U verklaart in dit verband louter dat uw vader niet elke keer zei wanneer hij bedreigd werd (CGVS, p. 14).

U weet vreemd genoeg ook niet waarom uw vader op de dag van de aanslag op zijn wagen niet naar het werk ging. Hiernaar gevraagd zegt u op vage wijze: "Dat weet ik niet, was iets in de familie, een klein probleem, hij moest thuisblijven, ik weet niet waarom hij toen niet naar zijn werk is vertrokken" (CGVS, p. 19). Dat u niet weet waarom uw vader is thuisgebleven en hierdoor ternauwernood is ontsnapt aan deze aanslag is zeer opmerkelijk. Gevraagd deze onwetendheid te verklaren kan u geen bijkomende informatie bieden (CGVS, p. 19).

Gezien de ernst van de feiten kan verwacht worden dat u zichzelf beter zou hebben geïnformeerd over de problemen aan de hand waarvan u een nood aan internationale bescherming tracht aan te tonen. Zeker gezien uw vader in Nederland is en daar eveneens in de asielprocedure zit. Deze vage en ontoereikende verklaringen kunnen geenszins overtuigen.

Gevraagd naar enige voorzorgsmaatregelen naar aanleiding van de dreigementen van de taliban zou uw vader louter hebben gezegd niet naar onveilige plaatsen te gaan en in de buurt te blijven van het huis en van de stad. Behalve dit zouden er geen andere veiligheidsmaatregelen zijn genomen (CGVS, p. 15). Gevraagd of jullie dagelijks leven op een of andere wijze veranderde na het begin van de vervolging door de taliban zegt u van niet. U verklaart in dit verband dat de hoofdstad stabielere was (CGVS, p. 15). Gezien het loutere feit dat jullie in de hoofdstad woonden jullie geenszins bescherming kon bieden tegen de taliban wordt gevraagd

waarom jullie geen voorzorgsmaatregelen namen maar u kan louter opnieuw verwijzen naar de veiligheid in Kaboel en voegt toe dat uw vader niet altijd dezelfde weg naar zijn werk nam (CGVS, p. 16). Hij zou ook niet tegen anderen zeggen als hij ergens heen ging (CGVS, p. 16). Dat jullie geen noemenswaardige veiligheidsmaatregelen namen nadat uw vader door de taliban bedreigd begon te worden is uiterst vreemd en doet twijfels rijzen over deze problemen. Ook na de aanslag op de wagen van uw vader namen jullie geen extra veiligheidsmaatregelen. Erop gewezen dat de taliban uw vader toch in het oog moeten hebben gehouden als ze wisten waar zijn wagen was op een bepaald moment zegt u dan dat uw vader soms zijn wagen wisselde. Gewezen op de mogelijkheid dat de taliban uw huis kon viseren zegt u dat de taliban in de hoofdstad niet zomaar afkomen en dat er ook veel familie in uw wijk woonde (CGVS, p. 17). Deze verklaringen over voorzorgsmaatregelen na het begin van de problemen met de taliban zijn geenszins overtuigend.

Het is ook vreemd dat jullie pas een tiental maanden na de bomaanslag uit Afghanistan vertrokken. Gevraagd dit te verklaren zegt u dat uw vader een legale manier om te reizen zocht en de financiële middelen moest verzamelen (CGVS, p. 18). Gezien uw vaders decennialange tewerkstelling bij de Verenigde Naties is deze loutere verwijzing naar financiële middelen geenszins overtuigend. Het is ook vreemd dat jullie al die tijd op dezelfde plaats zijn blijven wonen ondanks dat er vanuit gegaan kon worden dat zij wisten waar jullie woonden. Gevraagd om dit te verklaren verwijst u opnieuw naar financiële redenen, namelijk dat jullie thuis geen huur moesten betalen, en dat alle familieleden in de wijk niet zomaar mee konden verhuizen (CGVS, p. 18). Het behoeft geen betoog dat deze uitleg niet kan overtuigen.

Het is voorts opmerkelijk dat uw vader lange tijd door de taliban bedreigd werd en er zelfs een bomaanslag gepleegd werd op zijn auto een tiental maanden voor uw vertrek maar dat er zowel voor als na deze aanslag verder geen problemen meer waren behalve telefoontjes. Dat de taliban uw vader en zijn familie al die tijd met rust zouden laten op enkele vruchteloze telefonische bedreigingen na, en ondanks dat uw vader hun eisen bleef weigeren, roept vragen op. Gevraagd dit te verklaren verwijst u naar de beveiliging die hij kreeg wanneer hij op zijn werk was (CGVS, p. 17). Dat er niets anders zou gebeurd zijn, ondanks dat jullie thuis geen veiligheidsmaatregelen namen, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie problemen met de taliban in verdere mate.

U haalt verder nog een ander incident aan waardoor u persoonlijk ook zou worden bedreigd. Zo zou uw vader enige tijd voor uw vertrek herkend geweest zijn door enkele gearresteerde talibanstrijders uit jullie regio van herkomst in Wardak, die werden binnengeleid in het ministerie van Binnenlandse Zaken voor ondervraging (CGVS, p. 8 en 11). Na vrijlating waarschuwen zij de mensen in de regio waarop de zonen van enkele overleden talibanstrijders dreigden uw vader en heel zijn familie, waaronder u, te vermoorden (CGVS, p. 21). Het is vreemd dat u deze persoonlijke vervolging volkomen onvermeld liet tijdens uw interview op de DVZ (zie vragenlijst CGVS). Over heel dit incident verklaarde u op de DVZ louter dat de mensen uit uw regio uw vader op een zwarte lijst hadden gezet en hem zouden vermoorden als ze hem zouden vinden (vragenlijst CGVS, vraag 7). Gevraagd om dit te verklaren verwijst u louter naar uw eerdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, waaruit echter geenszins blijkt dat u persoonlijk werd geïdendeerd vanwege het werk van uw vader (CGVS, p. 21). Hierop gewezen zegt u dan dat u er nooit had bij stilgestaan, wat zeer opmerkelijk is (CGVS, p. 21). Dat u op het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS plots aanhaalt persoonlijk te worden geïdendeerd door personen uit uw familiale herkomstregio in Wardak en geen verklaring kan bieden voor het onvermeld laten van dit element tot dat moment doet uw verklaringen hierover zeer gemaakt overkomen.

Voorts blijkt u geen enkele concrete informatie te kunnen geven over deze talibanstrijders die uw vader zouden hebben herkend. Gevraagd wie uw vader precies had gezien kan u louter meegeven dat het dorpingelingen waren. Gevraagd over wie het precies zou gaan kan u geen bijkomende informatie bieden (CGVS, p. 19). U wordt later nogmaals gevraagd naar enige informatie over deze personen maar u kan geen bijkomende informatie geven (CGVS, p. 23). Bovendien verklaarde u eerder in het persoonlijk onderhoud dat uw vader herkend werd door familieleden die deze gearresteerde talibanleden kwamen bezoeken (CGVS, p. 8) terwijl u later dan weer aangeeft dat het de gearresteerde talibs zelf waren die uw vader hadden gezien (CGVS, p. 19 en 20). Geconfronteerd hiermee zegt u dat het een misverstand was en houdt u vast aan uw laatste versie (CGVS, p. 20).

Het is ook onduidelijk hoe uw vader, die chauffeur was voor UNDP, op dezelfde plaats kon komen als gearresteerde talibanleden op weg naar hun ondervraging. Gevraagd dit te verklaren kan u louter meegeven dat uw vader een kantoor had in het gebouw van Binnenlandse Zaken, wat geenszins verklaart hoe uw vader zomaar op dezelfde plaats kon terechtkomen als deze gearresteerde talibs (CGVS, p. 20). Hierop gewezen kan u nog meegeven dat ze langs de hoofdingang van het gebouw passeerden en zegt er nog bij dat jullie niets met hen te maken hebben en uw vader er ook niets over vertelde (CGVS, p. 20). Deze verklaringen over de oorzaak van uw persoonlijke problemen zijn geenszins overtuigend.

U weet ook niets over de personen die u zouden bedreigen, noch over hun vaders die zij zouden willen wreken. Gevraagd over welke personen het allemaal precies gaat geeft u geen concrete informatie (CGVS, p. 21). Gevraagd wat u gehoord heeft over de overleden talibanstrijders – de vaders van de personen die u bedreigden – zegt u louter deze personen niet te kennen. Er wordt nogmaals gepeild naar concrete informatie over deze mensen en hun zonen maar u kan geen bijkomende informatie geven (CGVS, p. 22). U zegt in dit verband eerst dat u niet naar verdere informatie had gevraagd, om later uw verklaringen te wijzen en te zeggen dat u het wel had gevraagd maar dat uw ouders niets wilden zeggen. U weet niet waarom uw ouders niets concreets wilden zeggen hierover (CGVS, p. 22). Deze verklaringen zijn geenszins overtuigend.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die voor internationale organisaties werkten in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek is naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen geloofwaardige zaken in dit verband aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger werknemer van UNDP, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging (supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

U geeft ook nog aan dat uw oom voor UNDP heeft gewerkt. Echter kan u ook vanwege dit werk van uw oom geen vrees voor vervolging aantonen. Vooreerst kan u niet meegeven wat hij dan wel deed van werk voor UNDP (CGVS, p. 23). Bovendien is hij al heel lang geleden uit Afghanistan vertrokken (CGVS, p. 23) en woont hij al elf of twaalf jaar in Nederland (CGVS, p. 4 en 7). Gevraagd of u ooit problemen heeft gekend vanwege zijn werk verwijst u louter naar de problemen van uw vader die in bovenstaande werden besproken (CGVS, p. 23).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Wat uw taskara betreft dient opgemerkt te worden dat, gegeven het feit dat de leeftijdstest u vijf jaar ouders schatte dan op uw taskara staat, er ernstig getwijfeld kan worden aan de echtheid van dit document. Wat betreft het Turkse identiteitsdocument dient opgemerkt te worden dat dit geen officieel identiteitsbewijs is daar zij zich baseren op de documenten die u neerlegt en de verklaringen die u aflegt. Voorts heeft dit geen betrekking op de door u aangehaalde vluchtmotieven. De documenten en foto's van uw vaders werk en de foto's van u en uw vader tonen louter zijn werkzaamheden en jullie band aan. In bovenstaande werd reeds geoordeeld dat dit louter op zich onvoldoende is om een persoonlijk vrees voor vervolging aan te tonen. U dient dit op concrete en individuele wijze aan te tonen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel

een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het administratief dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen van gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen, zoals de aanvullende nota's duidelijk maken. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen. Hij brengt ook geen recente informatie aan die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen.

Niettemin blijven de onzekerheid en de onwetendheid groot, waardoor de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van Afghaanse onderdanen. Hierbij wordt de recentst beschikbare informatie over de Afghaanse context gehanteerd, met bijzondere aandacht voor de individuele elementen die verzoekers zaak kenmerken.

3. Beoordeling

In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief van redelijkheid en zorgvuldigheid, de samenwerkingsplicht.”

De bestreden beslissing is duidelijk gemotiveerd in rechte en in feite. Verzoeker verduidelijkt niet waarom de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet. Een schending daarvan blijkt niet, te meer daar verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing zodat hij kan worden geacht ze te kennen. Verzoekers theoretische beschouwingen over de formele motiveringsplicht kunnen niet leiden tot een ander oordeel.

De inhoudelijke kritiek wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Voor wat betreft het geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht dit verweerder om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding

Dit alles en de vraag of het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG) een manifeste appreciatiefout heeft begaan, wordt verder onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de samenwerkingsplicht kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2.

De aangevoerde schending van artikel 1 (A) van het Vluchtelingenverdrag wordt behandeld in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet waarnaar voormelde bepaling verwijst.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan problemen te zullen kennen omwille van de werkzaamheden van zijn vader en zijn oom. Verzoeker verklaarde dat zijn vader reeds sinds een twintigtal jaar geleden werkte als chauffeur voor UNDP (United Nations Development Programme). Hij verkreeg deze job via de oom van verzoeker die toen ook voor UNDP werkte. De vader van verzoeker vervoerde medewerkers van UNDP naar verschillende plaatsen in Kaboel en daarbuiten.

Het CG acht het asielaanvraag niet aannemelijk. De pertinente motieven en vaststellingen van het CG vinden steun in de vragenlijst en verklaring die werden ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 6 maart 2025 en in het verslag van het gehoor bij het CG op 3 september 2025, en die gecombineerd volstaan om de bestreden beslissing te schragen. De inhoudelijke kritiek die verzoeker tegen bepaalde motieven uit, haalt deze niet onderuit, zoals hierna zal blijken. De betrokken kritiek betreft immers algemeen genomen een herhaling van eerder aangevoerde argumentatie die reeds werd beoordeeld door het CG, de verwijzing naar traumatische gebeurtenissen om onaannemelijkheden of hiaten te verklaren, naast het ventileren van de overtuiging dat zijn relaas wel degelijk aannemelijk is, waarbij hij algemeen verwijst naar

verschillende landenrapporten die ook in de bestreden beslissing worden aangehaald, waarin sprake is van het risico op vervolging van familieleden van personen met bepaalde profielen.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst opgemerkt dat de bedrieglijke verklaringen van verzoeker over zijn leeftijd twijfels doen rijzen over zijn algehele geloofwaardigheid in het kader van de procedure om internationale bescherming.

Zo gaf verzoeker op 24 november 2024 aan 15 jaar oud te zijn. Een leeftijdstest uitgevoerd op 18 november 2024 wees echter op een leeftijd van 20,1 jaar, met een standaarddeviatie van anderhalf jaar (zie beslissing dienst Voogdij, rechtsplegingsdossier). Dat zijn leeftijd na een leeftijdsbepaling vier jaar hoger blijkt dan hij zelf aangeeft, maakt dat verzoeker geen correct zicht biedt op zijn persoonlijke situatie in Afghanistan op het moment van zijn vertrek. Ook na confrontatie met het resultaat van de leeftijdstest blijft verzoeker vasthouden aan zijn beweerde leeftijd. Het feit dat verzoeker een taskara neerlegt die overeenkomt met zijn beweerde leeftijd is onvoldoende om bovenstaande vaststelling te weerleggen, daar Afghaanse documenten vanwege de wijdverspreide corruptie in het land slechts beperkte bewijswaarde hebben. Hierbij verstrekt het CG de hyperlink van de *“COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024”*.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift als volgt:

“Verzoekende legde een kopie van zijn Turkse identiteitskaart (Kimlik) voor bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

29. Uit deze identiteitskaart blijkt duidelijk dat verzoekende partij geboren is op 13 maart 2009. Dit is een essentieel element dat onvoldoende in aanmerking werd genomen bij de beoordeling van zijn aanvraag.

30. Het feit dat de Turkse autoriteiten op geen enkel moment zijn leeftijd in twijfel hebben getrokken, kan niet zomaar terzijde worden geschoven.

31. Een taskara geldt in Afghanistan als een officieel identiteitsdocument. De Turkse identiteitskaart werd bovendien opgemaakt op basis van deze taskara, en moet daarom worden beschouwd als een volwaardig en authentiek identiteitsdocument. Om die reden moet bij de beoordeling van de leeftijd en identiteit van verzoekende partij primair rekening worden gehouden met de Turkse identiteitskaart.

32. Het is bovendien onduidelijk waarom dit document niet als identiteitsbewijs zou kunnen worden aanvaard. De bestreden beslissing omtrent zijn leeftijd stelt enkel dat “het document niet kan worden aanvaard omdat het niet als identiteitsdocument kan worden beschouwd en het geen eensluidend verklaarde kopie betreft”, zonder deze stelling verder te motiveren of te onderbouwen. Deze motivering is ontoereikend en niet in overeenstemming met de vereisten van zorgvuldigheid en motiveringsplicht.

33. Ten slotte merkt verzoekende partij op dat hij beroep heeft ingesteld bij de Raad van State tegen de resultaten van de uitgevoerde leeftijdstest, en dat deze procedure nog hangende is. Het resultaat van deze test kan dus niet als vaststaand worden beschouwd en mag niet worden aangewend om zijn geloofwaardigheid te ondermijnen.

34. Daarenboven is het algemeen bekend dat in Afghanistan geboortedata vaak niet exact worden geregistreerd, en dat men zich doorgaans baseert op de datum vermeld op de taskara. Discrepancies tussen een leeftijdsbepaling en de taskara kunnen dan ook verklaard worden door deze administratieve praktijk en wijzen geenszins op bedrieglijk opzet.

35. Verzoekende partij heeft steeds gehandeld in overeenstemming met de hem ter beschikking staande documenten en heeft nooit de intentie gehad om de autoriteiten te misleiden.”

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker blijft volharden in zijn minderjarigheid met verwijzing naar zijn taskara, wat bezwaarlijk afbreuk kan doen aan het betrokken motief. Verzoeker gaat geheel niet in op de *“COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024”* waaruit blijkt dat er in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of tegen een vergoeding kunnen worden verkregen. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de overheid als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Verder, zolang de Raad van State n.a.v. een beroep dat wordt ingediend tegen de beslissing van de Dienst Voogdij waarbij verzoekers leeftijd werd bepaald, deze beslissing niet vernietigt, is ze bekleed met het privilège du préalable wat inhoudt dat ze wordt geacht wettig te zijn. Er wordt in het verzoekschrift voorgehouden dat er een beroep werd ingesteld bij de Raad van State, maar hiervan wordt geen begin van bewijs verstrekt, noch in het verzoekschrift, noch in de twee aanvullende nota's, noch ter terechtzitting. Alleszins wordt geen arrest van de Raad van State voorgelegd waaruit blijkt dat de beslissing van de Dienst Voogdij werd geschorst of vernietigd. Er kan dus worden geconcludeerd dat de beslissing waarbij de leeftijd van verzoeker werd

bepaald door de Dienst Voogdij tot nader order nog steeds in het rechtsverkeer aanwezig is en dus ook voor de Raad vaststaat. De Raad voegt er nog aan toe dat hij niet inziet waarom de Belgische overheden bij de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zouden zijn gebonden door de leeftijd die figureert op een Turks identiteitsbewijs dat de Turkse autoriteiten hebben uitgereikt waaruit blijkt dat verzoeker is geboren in 2009 zoals het op zijn taskara staat. De stukken in het rechtsplegingsdossier die hierop betrekking hebben (stukken 9 en 10) zijn in het Turks opgesteld en zijn niet voorzien van enige vertaling, laat staan een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat de Raad niet kan nagaan of deze werden uitgereikt door de Turkse autoriteiten in het kader van een asielprocedure, waarbij ze, zoals verzoeker voorhoudt, zijn verklaringen over zijn leeftijd niet in vraag zouden hebben gesteld of door deze autoriteiten uitgereikt werd in het kader van een toegestaan verblijf in Turkije waarbij verzoekers leeftijd geen rol speelt. Het CG aanvaardt dit Turks identiteitsdocument overigens niet omdat het geen voor eensluidend verklaarde kopie betreft maar wel omdat het niet wordt beschouwd als een officieel identiteitsbewijs omdat de Turkse autoriteiten zich hebben gebaseerd op verzoekers verklaringen en documenten die hij heeft neergelegd. Dat een Turks document op basis van verzoekers taskara werd opgesteld, verhoogt de bewijswaarde daarvan niet, te meer niet blijkt dat de Turkse autoriteiten een zelfstandige leeftijdscontrole hebben verricht. Ten slotte leiden de vaststellingen van het CG inzake zijn leeftijd niet tot de conclusie dat verzoeker de intentie had om de Belgische asielautoriteiten te misleiden, wel dat ze twijfels doen rijzen over zijn algehele geloofwaardigheid. Het CG is ook niet gestopt met deze conclusie en heeft het asielrelaas van verzoeker verder inhoudelijk beoordeeld.

Dat verzoekers vader als chauffeur voor de UNDP werkte, wordt zoals verzoeker terecht opmerkt in het verzoekschrift, niet betwist door het CG.

Wel is het CG vooreerst van oordeel dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle humanitair personeel te maken krijgt met vervolging. Eventuele vervolging van personen met een profiel van humanitair medewerker hangt volgens het CG af van specifieke elementen die de situatie van deze personen kenmerken, zoals onder andere gender (vrouwelijke humanitaire werkers), (gepercipieerde) links met bepaalde partijen in het conflict en betrokkenheid bij activiteiten die ingaan tegen de normen en waarden van de taliban of die worden gepercipieerd als ingaand tegen de belangen van de taliban (bijv. deelname aan poliovacinatiëprogramma's). Deze beoordeling vindt steun in de in de bestreden beslissing aangehaalde EUAA Country Guidance van mei 2024, pp.49-50. Het CG stelt vervolgens vast dat het profiel van verzoekers vader als chauffeur van UNDP, dat blijkens verklaringen van verzoeker instond voor ontwikkelingsprojecten en hulp in de regio, geen dergelijke specifieke elementen vertoont.

Verzoeker kan deze beoordelingen van het CG niet onderuit halen door in het verzoekschrift te verwijzen naar landenrapporten die ook in de bestreden beslissing worden vermeld (COI-focus van januari 2022, de EUAA-rapporten van december 2023, mei 2024 en november 2024), maar waarvan de aangehaalde passages (familieleden van) personen met andere profielen betreft dan dat van verzoekers vader: *“association with the former security forces”, “former officials”, former security force personnel”, “persons affiliated with foreign forces”, “former civilian and security personnel”, “individuals associated with the previous administration and its security forces”, “former members of the ANDSF”, “military personnel, police, intelligence service members, and paramilitary militia”, “political enemies and those who had supported the NATO and U.S. missions, personnel working for foreign military troops, in particular interpreters”, persons affiliated with foreign forces”, “Family members of former civilian and security personnel”*. Deze passages tonen niet aan dat een vroegere chauffeur van UNDP, zonder bijkomende concrete elementen, reeds om die reden een risicoprofiel heeft. Evenmin worden de voormelde beoordelingen aan het wankelen gebracht door verzoekers overtuiging dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de aard van het werk van zijn vader, de context en de concrete dreigingen die hieruit zijn voortgevloeid. Verzoeker specificeert immers de aard van het werk van zijn vader niet verder dan de algemene vermelding dat hij chauffeur was voor UNDP, er wordt geen context gegeven die humanitaire medewerkers betreft en voor wat betreft de concrete dreigingen van de taliban aan het adres van verzoekers vader, de verklaringen die verzoeker daarover heeft verstrekt worden door het CG omschreven als zijnde uiterst vaag, weinig concreet alsook inconsistent: het gaat van geen problemen, naar telefonische bedreigingen tot een bomaanslag op de auto van zijn vader. Door te herhalen dat zijn vader telefonische bedreigingen ontving en dat er zich een poging tot bomaanslag heeft voorgedaan alsook te poneren dat de door het CG vastgestelde hiaten, vaagheden en inconsistenties te verklaren zijn door traumatische stress en angst, zijn jonge leeftijd en het tijdsbestek tussen de feiten en het persoonlijk onderhoud, kan verzoeker de door het CG gedane vaststellingen in dit verband niet onderuit halen. Er ligt geen begin van medisch of ander objectief bewijs voor waaruit blijkt dat hij door traumatische stress of angst niet in staat was om over de kernelementen van zijn relaas voldoende concrete, coherente en consistente verklaringen af te leggen. Verzoeker was volgens de beslissing van de Dienst Voogdij ongeveer 19 jaar toen hij in België toekwam en 20 jaar toen hij werd gehoord door het CG zodat hij zich niet met vrucht kan beroepen op een jonge leeftijd. Voor wat betreft het aangehaalde tijdsbestek: indien er hiaten waren in zijn kennis over zaken die de tewerkstelling van zijn vader voor UNDP betreffen, wat het kernpunt is van verzoekers asielrelaas, kon toch worden verwacht dat hij zijn vader hierover zou hebben bevroegd, die zich

volgens zijn verklaringen in Nederland bevindt waardoor deze bereikbaar is. Het is weinig aannemelijk dat deze zou weigeren om informatie te verstrekken om verzoeker geen stress te bezorgen.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat, gevraagd naar het treffen van voorzorgsmaatregelen naar aanleiding van de dreigementen van de taliban, de vader van verzoeker louter zou hebben gezegd niet naar onveilige plaatsen te gaan en in de buurt te blijven van het huis en van de stad. Behalve dit zouden er geen andere veiligheidsmaatregelen zijn genomen. Gevraagd of het dagelijks leven van verzoeker en zijn familie op een of andere wijze veranderde na het begin van de vervolging door de taliban zegt verzoeker van niet. Verzoeker verklaart in dit verband dat de hoofdstad stabiel was. Gezien het loutere feit dat zij in de hoofdstad woonden hen geenszins bescherming kon bieden tegen de taliban wordt gevraagd waarom zij geen voorzorgsmaatregelen namen, maar verzoeker kan louter opnieuw verwijzen naar de veiligheid in Kaboel en voegt toe dat zijn vader niet altijd dezelfde weg naar zijn werk nam. Hij zou het ook niet tegen anderen zeggen als hij ergens heen ging. Dat verzoeker en zijn familie geen noemenswaardige veiligheidsmaatregelen namen nadat zijn vader begon te worden bedreigd door de taliban is uiterst vreemd en doet twijfels rijzen over deze problemen. Ook na de aanslag op de wagen van zijn vader namen verzoeker en zijn familie geen extra veiligheidsmaatregelen. Erop gewezen dat de taliban de vader van verzoeker toch in het oog moeten hebben gehouden als ze wisten waar zijn wagen was op een bepaald moment zegt verzoeker dat zijn vader soms zijn wagen wisselde. Gewezen op de mogelijkheid dat de taliban het huis van verzoeker en zijn familie konden viseren zegt verzoeker dat de taliban in de hoofdstad niet zomaar afkomen en dat er ook veel familie in hun wijk woonde. Deze verklaringen over voorzorgsmaatregelen na het begin van de problemen met de taliban zijn geenszins overtuigend volgens het CG.

Verzoeker kan dit niet aan het wankelen brengen door te betogen dat zijn vader “wel degelijk” maatregelen heeft getroffen door het veranderen van routes en het vermijden en beperken van zijn verplaatsingen. Verzoeker heeft het vermijden en beperken van verplaatsingen door zijn vader niet als dusdanig aangehaald tijdens zijn onderhoud, het veranderen van routes haalde verzoeker slechts in tweede instantie aan bij zijn gehoor bij het CG en dit alles verklaart bovendien niet waarom verzoekers vader en zijn familie bleven wonen in hun huis en wijk in Kaboel, ook al was er een bomaanslag op de wagen van verzoekers vader waardoor er kon worden vanuit gegaan dat de taliban verzoekers vader konden lokaliseren of zicht hadden op zijn verplaatsingen. Verzoeker haalt voor het gebrek aan een verhuis, financiële beperkingen aan en het ontbreken van een familiaal netwerk buiten hun wijk in Kaboel, maar dit zijn niet meer dan poneringen die bovendien weinig geloofwaardig zijn. Blijkens de “Verklaring DVZ” van 6 maart 2025 die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, heeft verzoeker verklaard dat zijn vader de hele reis naar het buitenland voor de hele familie regelde, waarbij verzoeker denkt dat hij 14.000 euro betaald heeft. Verzoeker heeft ook verklaard met zijn familie met het vliegtuig van Kaboel naar Iran te zijn gereisd (CG, gehoorverslag, p. 5). Deze elementen doen minstens afbreuk aan de stelling van verzoeker dat financiële beperkingen elke andere voorzorgsmaatregel of verhuis onmogelijk maakten. Verzoeker heeft verder verklaard dat er maternale ooms in Wardak waren vanwaar hij en zijn familie afkomstig zijn, waardoor ze toch een familiaal aanknopingspunt elders hadden, voor zover al enkel een familiaal onderduikadres kon voldoen. Het door verzoeker beschreven incident waarin zijn vader betrokken was en dat zou hebben geleid tot een vrees voor persoonlijke vervolging vanwege personen in Wardak, werd niet aannemelijk geacht en deze vaststelling werd door verzoeker niet onderuit gehaald.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat het voorts opmerkelijk is dat de vader van verzoeker lange tijd door de taliban werd bedreigd en er zelfs een bomaanslag werd gepleegd op zijn auto een tiental maanden voor verzoekers vertrek, maar dat er zowel voor als na deze aanslag verder geen problemen meer waren behalve telefoontjes. Dat de taliban de vader van verzoeker en zijn familie al die tijd met rust zouden laten op enkele vruchteloze telefonische bedreigingen na, en hoewel verzoekers vader hun eisen bleef weigeren, roept vragen op. Gevraagd dit te verklaren, verwijst verzoeker naar de beveiliging die zijn vader kreeg wanneer hij op zijn werk was. Dat er niets anders zou zijn gebeurd, hoewel verzoeker en zijn familie thuis geen veiligheidsmaatregelen namen, ondermijnt de geloofwaardigheid van hun problemen met de taliban in verdere mate.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift hiertegen het volgende in: *“Het CGVS lijkt verder te suggereren dat het uitblijven van nieuwe aanslagen na de bomaanslag betekent dat er geen sprake is van een dreiging. Ook dit is een verkeerde conclusie. Dreigingen hoeven niet voortdurend tot manifest geweld te leiden om ernstig te zijn. Integendeel, het feit dat verzoekers vader zijn gedrag moest aanpassen en in voortdurende angst leefde, wijst op een aanhoudend risico. De Taliban opereren vaak op lange termijn, waarbij ze hun doelwitten blijven volgen en intimideren alvorens opnieuw toe te slaan.”*

Verzoeker leest de bestreden beslissing te beperkt waar hij stelt dat het CG uit het uitblijven van nieuwe aanslagen zonder meer zou afleiden dat er geen dreiging bestond. Het CG betreft dit gegeven integendeel in een ruimere geloofwaardigheidsbeoordeling, samen met de vaststelling dat verzoekers vader niet inging op eisen van de taliban, dat de telefonische bedreigingen vruchteloos bleven, dat er geen noemenswaardige bijkomende veiligheidsmaatregelen werden genomen en dat verzoeker hierover slechts algemene

verklaringen aflegt. Verzoekers abstracte redenering inzake de werkwijze van de taliban verklaart niet waarom zij, indien zij werkelijk een ernstige en aanhoudende belangstelling voor zijn vader zouden hebben gehad, zich gedurende een lange periode zouden hebben beperkt tot vruchteloze telefonische bedreigingen, ondanks de blijvende weigering van zijn vader om op hun eisen in te gaan. Evenmin verklaart verzoeker hiermee afdoende waarom zijn vader en zijn familie in hun huis bleven wonen zonder bijkomende veiligheidsmaatregelen, terwijl de beweerde dreiging volgens hem ernstig was en voortdurende angst met zich meebracht.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat het vreemd is dat verzoeker een vrees voor persoonlijke vervolging die hij koppelt aan een incident waarbij zijn vader betrokken was, volkomen onvermeld liet tijdens zijn interview op de DVZ (zie vragenlijst CGVS). Over heel dit incident verklaarde verzoeker op de DVZ louter dat de mensen uit hun regio zijn vader op een zwarte lijst hadden gezet en hem zouden vermoorden als ze hem zouden vinden (vragenlijst CGVS, vraag 7). Gevraagd om dit te verklaren verwijst verzoeker louter naar zijn eerdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CG, waaruit echter geenszins blijkt dat hij persoonlijk werd geïdendeerd vanwege het werk van zijn vader. Hierop gewezen zegt verzoeker dan dat hij er nooit had bij stilgestaan, wat zeer opmerkelijk is. Dat verzoeker op het einde van het persoonlijk onderhoud op het CG plots aanhaalt persoonlijk te worden geïdendeerd door personen uit zijn familiale herkomstregio in Wardak en geen verklaring kan bieden voor het onvermeld laten van dit element tot dat moment doet zijn verklaringen hierover zeer gemaakt overkomen.

Opnieuw vergoelijkt verzoeker dit door te verwijzen naar traumatische of gevoelige feiten. Volgens hem is het niet ongebruikelijk dat slachtoffers hierover pas later durven spreken. Opnieuw wijst de Raad erop dat verzoeker geen medisch of ander objectief element voorlegt waaruit blijkt dat traumatische of gevoelige feiten hem daadwerkelijk hebben verhinderd om dit element eerder te vermelden, te meer nu het gaat om een persoonlijk vervolgingsmotief dat rechtstreeks raakt aan de kern van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker kan, gelet op het geheel van de in de bestreden beslissing weergegeven vaststellingen, niet dienstig voorhouden dat het slechts om kleine inconsistenties gaat. De vastgestelde tegenstrijdigheden en omissies hebben immers betrekking op de kern van het relaas, met name de aard en ernst van de problemen van zijn vader met de taliban, de beweerde bomaanslag, de genomen veiligheidsmaatregelen en de persoonlijke vrees die verzoeker voor zichzelf afleidt uit een incident waarbij zijn vader betrokken was.

Het CG stelt ten slotte vast dat wat de situatie van verzoeker betreft, algemeen kan worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die voor internationale organisaties werkten in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Verzoeker haalt in dit verband geen geloofwaardige zaken aan. Het loutere feit dat verzoeker een familielid is van een vroegere werknemer van UNDP, waarvan verzoeker a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, wat het CG zeer uitgebreid duidt, is onvoldoende om een nood aan bescherming in hoofde van verzoeker aannemelijk te maken volgens het CG.

Door te wijzen op "*persoonlijke bedreigingen*" die hij beschreven heeft, maar die het CG niet aannemelijk acht – beoordeling die hij niet onderuit gehaald heeft (zie supra) – kan verzoeker bezwaarlijk tot de slotsom komen dat hij als familielid van een vermeende tegenstander van de taliban eveneens een risico op vervolging loopt. Verzoeker is van oordeel dat dit risico niet kan worden gebagatelliseerd door het feit dat zijn vader slechts een chauffeur was, maar dit kan nergens in de bestreden beslissing worden gelezen. De bestreden beslissing stelt vast dat dit profiel, zonder geloofwaardige bijkomende concrete elementen, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

De Raad concludeert, gelet op de geuite kritiek op sommige motieven van de bestreden beslissing en motieven waarop geen kritiek werd geuit (zoals de vaststelling dat verzoeker geen vrees voor vervolging kan aantonen voor het feit dat zijn oom voor UNDP zou gewerkt hebben), dat verzoeker niet aantoont dat de motieven waarop de bestreden beslissing steunt kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn, getuigen van een manifeste appreciatiefout of strijdig zijn met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers overtuiging dat dit wel het geval is alsook zijn betoog in fine van het verzoekschrift dat heel zijn familie Afghanistan is ontvlucht en dat zijn vader en enkele ooms in Nederland verblijven waar ze eveneens een verzoek om internationale bescherming zouden hebben ingediend, kunnen niet tot een ander oordeel leiden.

De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker niet tot de conclusie komen dat ze voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoekers asielrelaas geen vrees voor vervolging door de taliban met zich meebrengt.

3.1.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden (ook wel verwestering genoemd).

Op basis van de door het CG aangereikte landeninformatie, kan volgende analyse van de algemene context in Afghanistan worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burenen), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 32-34). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136). Het MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 116).

Op 31 juli 2024 hebben de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt

de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*" van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 20; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 25; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51). Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 46 en 47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders

beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, januari 2026, p. 50).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55; *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”*, 14 december 2023, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) *“Focus Afghanistan. Return from abroad”* van 14 februari 2025 – waaruit verzoeker in zijn aanvullende nota uitgebreid citeert en waarnaar de *“EUAA, Afghanistan: Country Focus”* van januari 2026 aangehaald door verweerder in zijn aanvullende nota verwijst – handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het “Immigration Department”, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de de facto-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet leidt tot problemen met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de de facto-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De de facto-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *“Afghanistan: targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon

terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*”, 14 december 2023, p. 36).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen:

“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

In de aanvullende nota van verweerder, die verwijst naar de recentste beschikbare informatie, wordt bevestigd: *“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie.”*

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat het CG, wat de mogelijkheden van veilige terugkeer uit het Westen betreft, impliciet maar zeker toegeeft dat het niet beschikt over gegevens met betrekking tot een terugkeer uit het Westen, dat de cijfers die voorliggen uit bronnen over terugkeer nagenoeg geen terugkeer vanuit het Westen inhouden en dat het dan ook onterecht is dat het CG omwille van een gebrek aan informatie voorhoudt dat er geen problemen zouden zijn. De overgrote meerderheid van de terugkeerbewegingen naar Afghanistan betreft Afghanen die uit Pakistan, Iran en Turkije zijn teruggekeerd, vaak in zeer grote aantallen, terwijl terugkeer vanuit het Westen een marginaal verschijnsel blijft. Verzoeker betoogt dat het percentage terugkeerders vanuit het Westen dusdanig klein is dat daaruit, zeker voor wat betreft verwesterde jongeren of zij die riskeren als zodanig te worden gepercipieerd, geen veilige terugkeermogelijkheden kunnen afgeleid worden, dat er aanleiding is te onderstrepen dat het standpunt van UNHCR en de IOM betreffende een stop op gedwongen terugkeer ongewijzigd blijft, dat het dan ook een raadsel is hoe verweerder tot deze conclusie komt aangezien er de facto geen terugkeer is naar Afghanistan vanuit de EU en er bijgevolg geen enkele manier is om te weten hoe deze groep van verwesterde Afghanen zal worden behandeld door de taliban, dat het dus op zijn minst opmerkelijk te noemen is dat verweerder geen onderzoek pleegde naar het risico noch enige vraag stelde aan verzoeker over een vrees door terugkeer uit België, maar zich enkel beperkt tot het beweren dat er geen risico bestaat en dat het verzoeker toekwam om enige vrees te individualiseren, des te meer daar verweerder in zijn aanvullende nota zelf aanhaalt dat er nagenoeg geen gedwongen terugkeer heeft plaatsgevonden vanuit de EU naar Afghanistan sinds de machtsovername, dat verzoeker nochtans handelt tegen de wetten van de sharia, die strikt worden toegepast, door om te gaan met westerlingen, en dat hij bij terugkeer afkomstig zal blijken te zijn uit het Westen (een – volgens de taliban – ongelovig gebied), dat simpelweg op grond van die twee eenvoudige en gemakkelijk waarneembare elementen aldus persoonlijke elementen blijken die een gegronde vrees tot vervolging – en bijgevolg de toekenning van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet – staven, dat er in die zin eveneens dient verwezen te worden naar de EUAA, “Afghanistan Country Focus” van december 2023.

Hij vervolgt :

“55 Door het lange verblijf in België en het feit dat hij zich gedraagt naar de normen van de Belgische samenleving zal het voor hem zeer moeilijk zijn om zich aan te passen aan de taliban en daarenboven loopt hij zelfs het risico om vervolgd te worden door de taliban. Zéker aangezien hij al op jonge leeftijd zijn land ontvlucht vlak voor de machtsovername.

56. In casu stelt zich de vraag of verzoeker het ‘spel’ zal kunnen spelen en zich alzo aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden.

57. Verwerende partij heeft de plicht een risico-inschatting te maken voor Afghanen die uit Europa terugkeren, na een lang verblijf in Turkije en Europa. Hierbij dienen zij analyses te maken op grond van de beschikbare informatie over het risico bij het terug binnenkomen in Afghanistan na een lang verblijf in Europa. Het CGVS schendt hiermee haar zorgvuldigheids- en onderzoek plicht. Het gaat bij dit onderzoek naar ‘verwestering’ niet enkel over de verklaringen hierover door de verzoeker zelf.

58. Het is immers perfect aannemelijk dat verzoeker onvoldoende op de hoogte is van de concrete risico’s die hij loopt bij terugkeer. Hierbij dient enerzijds rekening gehouden te worden met het feit dat verzoeker op een jonge leeftijd voor de machtsovername Afghanistan heeft verlaten en anderzijds met het feit dat er tot op heden nog geen gedwongen terugkeer vanuit de EU mogelijk is en hier bijgevolg geen duidelijke informatie over te vinden valt. Verwerende partij wordt daarentegen wél geacht op de hoogte te zijn van die risico’s. Hetgeen onderzocht dient te worden is dan ook of verzoeker met argwaan zou bekeken door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan (bv. door controles, ondervragingen, onderzoek van gsm en sociale media...). Deze vrees voor vervolging omwille van ‘een verwesterd profiel’ werd bevestigd door verschillende rapporten, hetgeen uitvoering werd uiteengezet in het verzoekschrift tot beroep.

59. Bovendien blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de controle van passagiers die aankomen omschreven als grondig en stelt men dat anno 2023 de Taliban en hun inlichtingendienst (GDI) aanwezig zijn op de luchthaven.

60. Het SEM Focus-rapport Afghanistan: Return from abroad (14 februari 2025) bevestigt eveneens dat luchthavens in Afghanistan, en met name de luchthaven van Kabul, onder controle staan van de Taliban en hun inlichtingendienst GDI (General Directorate of Intelligence). Personen met Westerse achtergrond of een risicoprofiel (zoals vroegere staatsfunctionarissen, veiligheidsmedewerkers of opposanten) lopen een aanzienlijk risico op ondervraging of arrestatie.

61. Verzoekende partij heeft zich daadwerkelijk westerse waarden en normen eigen gemaakt in die mate dat deze fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit.

62. De verzoekende partij heeft zich daadwerkelijk westerse waarden en normen eigen gemaakt in die mate dat deze fundamenteel zijn geworden voor zijn identiteit en morele integriteit. Zijn huidige levenswijze, sociale contacten en toekomstbeeld zijn nauw verweven met de maatschappij waarin hij zich sinds zijn aankomst in België actief ontwikkelt.

63. Verzoeker leerde hier de taal, vond hij een vaste tewerkstelling en bouwde hij een sociaal netwerk op. Uit de bijgebrachte verklaringen en de documenten blijkt dat hij niet alleen gemotiveerd is, maar zich ook opmerkelijk snel heeft aangepast aan de Belgische samenleving.

64. Gezien zijn leeftijd, zijn snelle aanpassing, zijn tewerkstelling is het duidelijk dat zijn leven ondertussen hoofdzakelijk rond zijn Belgische context draait. De waarden en sociale normen waarmee hij hier in aanraking komt, vormen voor hem een nieuwe, morele en culturele referentie. Zijn integratie is niet louter oppervlakkig, maar raakt aan de kern van zijn persoonlijke ontwikkeling.

65. Er kan bijgevolg wel redelijkerwijze aangenomen worden dat zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving via zijn scholing, tewerkstelling en vriendschappen een impact heeft op de manier waarop zij zich gedraagt, wat het risico dat zij in geval van terugkeer naar haar regio van herkomst, zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen in belangrijke mate verhoogt.

66. Tevens is het niet onwaarschijnlijk dat de verzoekende partij grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer deze niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin zij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban. Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van de verzoekende partij een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie.

67. Gelet op het geheel van elementen die betrekking hebben op haar specifieke en individuele omstandigheden, dient er geoordeeld te worden dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij, in geval van terugkeer naar haar regio van herkomst in de negatieve aandacht van talibanleden en - aanhangers riskeert te komen en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij als verwesterd zal gepercipieerd worden.

68. Alles in acht genomen zijn er in hoofde van verzoeker individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. Hieruit dient te worden geconcludeerd dat verzoeker in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan aangezien hij als verwesterd gepercipieerd zal worden.

Bovenstaande elementen tonen duidelijk aan dat verzoeker verwesterd is en zich ook nog verder wil integreren in België. Hij conformeert nu naar de Belgische normen en waarden en kan zich (wegens zijn lange verblijf in het Westen én zijn verwestering hierdoor) niet meer aanpassen aan de normen en waarden van de taliban.

70. Bijgevolg loopt hij een risico op vervolging als iemand die behoort tot de sociale groep van verwesterende Afghanen moest hij moeten terugkeren naar Afghanistan. Hij kan zich niet langer conformeren met de normen en waarden opgelegd door de Taliban, wat hem een doelwit maakt voor de Taliban”.

In de aanvullende nota van de verzoekende partij van 18 maart 2026 wordt zonder enige verdere uitleg gevraagd de volgende stukken aan het dossier toe te voegen: “1) Verklaringen tewerkstelling & taallessen 2) Individuele rekeningen 2025-2026 3) Foto's activiteiten België 4) Bewijs asielpcedure vader + ooms in Nederland 5) Documenten i.v.m. familie in Turkije 6) Documenten ivm fam. In Turkije (vertaling deepL)”.

Ter terechtzitting worden de stukken, die kopieën betreffen waarvan het origineel niet wordt overgelegd, overlopen. Stuk 1 betreft een verklaring opgesteld door een HR Consulente van een uitzendbureau op 10 maart 2026. Hierin kan worden gelezen dat ze verzoeker al “een geruime tijd” fulltime tewerkstellen als productiemedewerker. Hij wordt beschreven als een gedreven accurate, trouwe en flexibele medewerker. Verzoeker verklaart ter terechtzitting te werken in een cakefabriek via een flexijob gedurende 5 dagen per week, voltijds (8u/dag). Hij werkt er sinds vorig jaar. Daarvoor werkte hij naar eigen zeggen in een kippenfabriek in Olen, en daarvoor heeft hij naar eigen zeggen bij landbouwers gewerkt. Bij stuk 1 wordt ook een verklaring gevoegd van een docente Nederlands van een CVO van 9 maart 2026. Hierin kan worden gelezen dat verzoeker drie avonden per week naar de les komt, dat hij dit combineert met een voltijdse baan en dat hij een zeer gemotiveerde en toegewijde cursist is. Ze hoopt dat hij de kans krijgt om zijn leven hier verder op te bouwen en zijn inspanningen tot integratie kan voortzetten. Stuk 2 betreffen individuele rekeningen voor de periode november 2025-maart 2026. Het betreft zijn tewerkstelling via een uitzendbureau. Stuk 3 betreft verschillende foto's die verzoekers fysieke activiteiten in een fitnesscentrum

weergeven. Verzoeker verklaart 2 dagen te fitnessen en 2 dagen te worstelen. Tevens bevat het foto's die getuigen van deelnames aan de Nederlandse les, samen met andere mannen en vrouwen van diverse nationaliteiten. Stuk 4 betreffen kopieën van verschillende verblijfverblifskarten uitgereikt door de Nederlandse autoriteiten die verzoekers vader en andere familieleden zouden betreffen die aldaar een asielprocedure hebben opgestart. Verdere uitleg wordt hierover niet verschaft. De stukken 5 en 6 zouden moeten aantonen dat er familie van verzoeker in Turkije verblijft. De stukken zijn echter opgesteld in een niet voor de Raad toegankelijke taal en ze zijn niet voorzien van een voor eensluidende verklaarde vertaling zoals voorzien in artikel 8 Pr RvV. Vertalingen via DeepL van stukken die worden aangewend voor een Turkse administratieve rechtbank, kunnen niet worden beschouwd als betrouwbare vertalingen, zoals ter terechtzitting reeds werd meegedeeld. De originele stukken worden bovendien niet verstrekt zodat de Raad niet kan nagaan of de kopieën overeenstemmen met de originelen. De kopieën zijn bovendien van slechte kwaliteit. De Raad begrijpt uit de stukken dat het beroepen betreft die werden ingediend tegen negatieve beslissingen inzake een asielaanvraag maar het blijkt niet dat de beroepen werden ingewilligd. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat ze vooral moeten aanduiden dat familieleden van hem in Turkije verblijven terwijl anderen in Nederland verblijven en dat hij aldus geen netwerk meer heeft waarbij hij terecht kan bij terugkeer naar Afghanistan.

Dat verzoeker aantoonbaar werkt sedert eind 2025, Nederlandse les volgt en zijn vrije tijd nuttig probeert door te brengen door te sporten alsook algemene verklaringen ter ondersteuning van zijn wil tot integratie voorlegt, is lovenswaardig. Deze elementen kunnen, in samenhang met andere concrete gegevens, relevant zijn bij de beoordeling van een aangevoerde verwestering. In dit geval tonen zij echter vooral aan dat verzoeker inspanningen levert om zich in België te integreren. De Raad gaat echter niet na of verzoeker wegens zijn job, sportactiviteiten en integratiebereidheid in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging om humanitaire redenen. Wel gaat hij na of verzoeker nood heeft aan een internationale beschermingsstatus. Deze nood kan niet blijken uit wat hij concreet voorlegt en evenmin uit een algemeen betoog dat hij de Belgische waarden en normen probleemloos tot zich heeft genomen, dat hij omgaat met westerlingen en bij terugkeer zal worden gepercipieerd als zijnde afkomstig uit het Westen. De voorgelegde elementen tonen niet concreet aan dat hij zich westerse waarden of gedragingen eigen heeft gemaakt die fundamenteel zijn geworden voor zijn identiteit of morele integriteit, noch dat hij daardoor bij terugkeer op zichtbare wijze zou afwijken van de in Afghanistan geldende sociale, religieuze of morele normen.

Wat verzoeker voegt aan zijn aanvullende nota en wat hij ter terechtzitting verklaart, kan er bezwaarlijk op wijzen dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de Taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban, op te volgen. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij door zijn persoonlijke kenmerken, gedragingen, overtuigingen of zichtbare levenswijze behoort tot de door hem aangevoerde groep van personen die door de Taliban als verwesterd of normoverschrijdend worden beschouwd. Hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat afwijkende gedachten, opvattingen of meningen of religieuze overtuiging hem kunnen worden toegedicht door de Taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

De Raad stipt hierbij aan dat verzoeker blijkens het rechtsplegingsdossier Afghanistan heeft verlaten enkele maanden voor de machtsovername door de Taliban in augustus 2021, toen hij overeenkomstig de door de Dienst Voogdij bepaalde leeftijd ongeveer 16 jaar oud was. Dit is weliswaar jong, maar niet zo jong als hij zelf aanvoerde bij een eerste registratie bij de DVZ, namelijk 11 à 12 jaar. Uit het gegeven dat verzoeker ongeveer 16 jaar oud was toen hij Afghanistan verliet, kan toch worden afgeleid dat hij aldaar was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Verzoeker kwam na een verblijf van 3,5 tot 4 jaar in Turkije pas in november 2024 in België toe, toen hij ongeveer 19 jaar oud was en verblijft hier afgerond slechts 1,5 jaar. Er wordt geen concreet en diepgaand beeld geschetst van de impact van zijn verblijf in Turkije, samen met een kort verblijf in België op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de Taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat hij doorheen de beperkte tijd die hij in België heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen.

Verzoeker verklaarde dat zijn moeder en drie broers in Turkije verblijven, maar dit zijn enkel verklaringen. Het blijkt alvast niet uit de stukken die hij neergelegde via een aanvullende nota, waaruit de Raad enkel kan afleiden dat verzoekers oudste broer, A.S. aldaar zou verblijven. Er wordt nog wel gewag gemaakt van een zekere A.H. maar dit betreft een andere achternaam dan deze die hij van zijn moeder heeft opgegeven bij de DVZ. In de stukken kan bovendien gelezen worden dat ze verklaart dat haar echtgenoot in Afghanistan voor de Verenigde Staten werkte. Alleszins heeft verzoeker verklaard nog familie in Afghanistan te hebben, met name zijn maternale ooms, die wonen in Wardak, waarvan verzoeker en zijn ouders en broers van afkomstig

zijn (CG, gehoorverslag, p.5 en 11). Dit relativeert zijn stelling dat hij bij terugkeer volledig zonder enig familiaal aanknopingspunt zou zijn. Zijn verklaring dat hij met hen geen contact heeft, blijft ongestaafd.

Verzoeker moet bijgevolg redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de Taliban en deze in acht te nemen.

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoeker nalaat concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of vervolgd.

De Raad volgt verzoeker niet waar hij in zijn verzoekschrift betoogt dat het CG zijn onderzoeksplicht heeft miskend. Uit de bestreden beslissing en de aanvullende nota blijkt dat het CG de algemene situatie van Afghanen die terugkeren uit het Westen, met inbegrip van de beschikbare landeninformatie over verwestering, normoverschrijding, controle bij terugkeer en mogelijke stigmatisering, heeft betrokken in zijn beoordeling. Dit neemt niet weg dat het aan verzoeker toekomt om concrete, op zijn persoon betrokken elementen aan te reiken waaruit kan blijken dat hij, anders dan een willekeurige terugkeerder, in de negatieve aandacht van de Taliban of zijn lokale gemeenschap dreigt te komen.

Verzoekers algemene verwijzing naar informatie die kan worden teruggevonden in het verzoekschrift en in de door hem neergelegde aanvullende nota van 19 maart 2026 – die weinig gestructureerd is, geen nummering van pagina's bevat en waarvan geen elektronische versie wordt ingediend – met daarin een reactie op de aanvullende nota van het CG samen met "*bijkomende actuele informatie met betrekking tot de situatie in Afghanistan*", kunnen aan de bovenstaande conclusie geen afbreuk doen.

Vooreerst wijst de Raad naar het gestelde in punt 2. Dat er nog actuele bronnen verschijnen die de algemene situatie in Afghanistan in kaart brengen, blijkt uit de door verzoeker neergelegde aanvullende nota van 19 maart 2026.

Waar verzoeker verwijst naar controles bij aankomst op de luchthaven van Kabul, de aanwezigheid van de GDI en de mogelijkheid dat vragen worden gesteld aan personen die uit het Westen terugkeren, blijkt uit de aangehaalde landeninformatie niet dat dergelijke controles voor elke terugkeerder uit Europa leiden tot vervolging of ernstige schade. Uit de beschikbare informatie blijkt veeleer dat verhoogde aandacht vooral verband houdt met concrete risicoprofielen, zoals banden met de voormalige overheid, veiligheidsdiensten, verzetsgroepen, ISKP, mensenrechtenactivisme of andere specifieke verdenkingen. Verzoeker toont niet aan dat hij een dergelijk profiel heeft of dat er concrete elementen zijn waardoor hij bij dergelijke controles meer dan een algemene terugkeerder in de negatieve aandacht zou komen.

De Raad begrijpt uit de aanvullende nota van 19 maart 2026 dat verzoeker drie elementen van belang acht bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming: de actuele landeninformatie die wijst op voortdurende mensenrechtenschendingen en een verhoogd risico voor terugkeerders, zijn langdurige afwezigheid uit Afghanistan die hem net extra kwetsbaar maakt bij terugkeer en de mate van integratie in België die niet alleen de geloofwaardigheid van het verzoek versterkt, maar ook in het kader van een proportionaliteitsafweging van belang is.

Vooreerst ligt de uit 2025 en begin 2026 daterende algemene landeninformatie die wordt bijgebracht aan de hand van diverse bronnen (UNAMA/ OHCHR, Human Rights Watch, SEM, EUAA, The New York Times) in lijn met de door de verwerende partij aangebrachte landeninformatie die kan worden teruggevonden in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota van de verwerende partij op grond waarvan de Raad de uitgebreide voormelde analyse gemaakt heeft op het vlak van de mensenrechtensituatie in Afghanistan en het risico dat terugkeerders lopen. Verzoeker gaat in de aanvullende nota van 19 maart 2026 niet concreet in op het risico dat hij loopt bij terugkeer gezien de elementen die zijn zaak kenmerken. Voor wat betreft het aspect integratie: verzoeker gaat hierbij niet in op zijn eigen integratie in België maar voert algemeen aan uit welke factoren integratie kan blijken. Hij wijst erop dat België een structureel multicultureel karakter heeft en dat in juni 2025 ongeveer 36% van de Belgische bevolking een buitenlandse achtergrond heeft, waarbij duurzame verankering van migranten in België reëel en verifieerbaar is. Tot slot betoogt verzoeker dat dient te worden nagegaan wat hem te wachten staat bij terugkeer. Hij betoogt dat de situatie van terugkeerders, zeker van personen met een bijzonder profiel of die verwesterd zijn, wel degelijk problematisch zal zijn. Er wordt hierbij opnieuw niet concreet ingegaan op de persoonlijke situatie. Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota dan wel dat het van belang is de landeninformatie die hij aanhaalt te verbinden met zijn individuele situatie teneinde een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, maar deze stelling wordt niet of nauwelijks uitgewerkt.

Hiermee doet verzoeker dus geen afbreuk aan voormelde gedane individuele beoordeling waaruit volgt dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een risicoprofiel heeft waardoor hij in de negatieve aandacht van

de taliban zou komen bij terugkeer noch heeft aangetoond verwesterd te zijn of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd bij terugkeer naar Afghanistan. Nergens in de door verzoeker aangehaalde landeninformatie kan worden gelezen dat terugkeerders algemeen en louter wegens een lang verblijf in het buitenland of wegens integratie in een Westers land worden vervolgd door de taliban. Dit kan niet worden afgeleid uit het feit dat de IOM niet meewerkt aan terugkeer vanuit het Westen of dat slechts een klein aantal terugkeerders werd opgevolgd door UNHCR. Dat UNHCR en de IOM terughoudendheid of een stop op gedwongen terugkeer bepleiten, bevestigt de nood aan een zorgvuldige beoordeling van de algemene situatie en van de individuele omstandigheden, maar volstaat niet om zonder individuele aanknopingspunten aan te nemen dat elke Afghaanse terugkeerder uit Europa een gegronde vrees voor vervolging heeft. Dat SEM zelf toegeeft *“dat het niet is omdat iets niet gedocumenteerd is, het niet bestaat”* en dat er wel degelijk problemen werden gerapporteerd, houdt niet dat de bevindingen onderuit gehaald worden van diezelfde SEM dat tijdens zijn onderzoek geen bewijs werd gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen niet negatief behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen, uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Zoals gezegd toont verzoeker niet aan over een dergelijk risicoprofiel te beschikken.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete of aannemelijke elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. In dit verband kan worden verwezen naar het gestelde in punt 3.1.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op het gestelde in punt 3.1., kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota van verweerder en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota van verweerder aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie, die wordt bevestigd in zijn aanvullende nota:

“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.”

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.”

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan zeker worden afgeleid dat de huidige algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan precair is.

Zo kan ook in de bestreden beslissing worden gelezen: *“Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.”*

In de aanvullende nota van verweerder kan worden gelezen: *“Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie vanaf 2022, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad voor mannen zich volgens UNDP op 16%. Het aandeel Afghanen met een hoog niveau van voedselonzeekerheid bedroeg 27%. UNOCHA geeft aan dat in 2025 bijna de helft van de Afghanen humanitaire hulp nodig had en de Wereldbank rapporteert dat 48% van de Afghanen onder de armoedegrens leeft.”*

In de bestreden beslissing kan voorts worden gelezen, wat nog eens wordt bevestigd in de aanvullende nota van verweerder: *“Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.”*

Hoewel de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan dus penibel zijn, vallen ze op zich echter nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is immers het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende objectieve elementen en factoren eerder dan van opzettelijke gedragingen of nalaten van de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupatie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor,

de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan, met als gevolg dat de reeds precare humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, Afghanistan: Country focus, januari 2026, p. 48).

Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het blijkt niet dat verzoeker in de geschetste context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij, als jonge man van thans 21 jaar, niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat hij geacht wordt aldaar nog over een familiaal netwerk te beschikken (cf. supra). Verder blijkt ook niet dat verzoeker een risicoprofiel heeft als ongelovige of wegens verwestering (cf. supra).

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. De mogelijke schending van voormeld verdragsartikel moet grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723). Het is slechts dan dat er een terugkeerplicht is voor verzoeker. De bestreden beslissing houdt zulks niet in, laat staat een gedwongen terugkeer.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. Hij citeert ruim uit allerlei bronnen uit 2022, 2023 en 2024 die de penibele sociaal-economische situatie in Afghanistan beschrijven, die noch door het CG noch door de Raad wordt ontkend. In verzoekers aanvullende nota van 19 maart 2026 wordt, met verwijzing naar nieuws uit 2025 dat kan worden gevonden op een website van de VN, gesteld dat het steeds duidelijker wordt dat de politiek van de de facto-autoriteiten verantwoordelijk is voor de verder schrijdende armoede en noden in Afghanistan.

Dit alles doet geen afbreuk aan de voormelde gedane analyse van de Raad op basis van de door de verwerende partij aangereikte landeninformatie. De door de verzoekende partij aangereikte informatie ligt hiermee in lijn en hieruit kan niet worden afgeleid dat de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, die zeker en vast penibel is, niet het gevolg zou zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende objectieve elementen en factoren eerder dan van opzettelijke gedragingen of nalaten van de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. De sociaal-economische situatie in Afghanistan is penibel maar verzoeker blijkt zoals gezegd een gezonde jonge man van thans 21 jaar te zijn en het blijkt niet dat hij aldaar niet kan beschikken over een familiaal netwerk.

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en de aanvullende nota van verweerder. De overwegingen van het CG vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit vereist dat er sprake moet zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is

geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door de verwerende partij bijgebrachte recente landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die werd gekenmerkt door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het National Resistance Front (hierna: het NRF) en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente “Country Focus” van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van “*violence against civilians*” wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, maar dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten.

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse taliban’ (*Tehreek-e-Taliban* (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak (provincie Nangarhar) 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan - Country Focus"* van januari 2026 nog steeds actueel.

Het is zeker niet zo dat de veiligheidssituatie in Afghanistan van die aard is dat er geen enkele burgerdode meer valt. Het niveau van willekeurig geweld is echter niet dermate hoog dat een burger louter door zijn aanwezigheid in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, maar persoonlijke omstandigheden kunnen maken dat een individuele verzoeker toch een dergelijk risico loopt. Dergelijke persoonlijke omstandigheden worden echter niet ontwikkeld, noch blijken ze uit het rechtsplegingsdossier of uit verklaringen ter terechtzitting.

In het verzoekschrift wordt vooreerst opnieuw het gebrek aan voldoende betrouwbare bronnen aangekaart. Hiervoor kan opnieuw worden verwezen naar het gestelde in punt 2. In het verzoekschrift wordt voorts geen recente landeninformatie aangebracht die bovenstaande analyse van de Raad ondermijnt, gebaseerd op de landeninformatie die het CG heeft aangebracht. In de aanvullende nota van de verzoekende partij wordt met verwijzing naar een artikel van de New York Times van 2026 kort ontwikkeld dat rekening dient te worden gehouden met de algemeen verslechterde veiligheidssituatie naar aanleiding van de steeds verder escalerende oorlog met Pakistan. Hiermee wordt echter ook geen informatie aangebracht die niet in lijn ligt met de landeninformatie van het CG op grond waarvan bovenvermelde analyse werd gedaan.

Uit de aanvullende nota van het CG waarin de EUAA *"Afghanistan - Country Focus"* van januari 2026 wordt aangehaald, blijkt dat in oktober 2025 Pakistan luchtaanvallen uitvoerde op Kaboel-stad. Op 9 oktober 2025 gebeurde dit na een aanval van de TTP op het Pakistaanse leger in een grensgebied. De schade van deze aanval was volgens de bronnen onduidelijk; een taliban-woordvoerder meldde de volgende dag dat er geen gewonden of directe schade waren gerapporteerd. Op 15 oktober 2025 werden er opnieuw luchtaanvallen op de hoofdstad gemeld. Als gevolg van deze incidenten viel in sommige delen van de stad de elektriciteit uit gedurende de nacht. De situatie kan heden niet worden beschouwd als een situatie waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid Kaboel-stad, een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zoals gezegd benadrukken de Pakistaanse autoriteiten volgens het voormeld rapport alleszins dat zij zich richten op doelen van de TTP en niet de burgerbevolking viseren.

Ter terechtzitting wordt geen recente andersluidende informatie aangebracht die afbreuk doet aan het voormelde.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder bij de gemotiveerde beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingen-wet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet, deze bepalingen of artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden of hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is tewerk gegaan of hierbij een manifeste appreciatiefout gemaakt heeft of inbreuken gemaakt heeft op de samenwerkingsplicht.

Het enig middel is bijgevolg ongegrond.

Over Afghanistan kan heel wat geschreven worden zoals ook de aanvullende nota van de verzoekende partij duidelijk maakt. De Raad heeft deze, ook al gaat het om een ongestructureerd samenraapsel van allerlei info

over Afghanistan, doorploegd maar kan weinig begrip opbrengen voor zaken die geen uitstaans hebben met verzoekers geval, zoals informatie over kindhuwelijken en over vrouwen en meisjes die uitgesloten worden van onderwijs en werk, alsook voor het gegeven dat hierin nauwelijks informatie wordt aangebracht die betrekking heeft op verzoekers individueel geval.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CG noodzaken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA